

Ἔββα Τόμσεν

Μπέττυ Νάνσεν

Ἀμφότεραι πρωταγωνιστοῦν εἰς τὸν Κινηματογράφον « Ἀπόλλωνα »

τοῦ νὰ ἐνισχύεται ἡ μετριότης ἢ ἐπιπλέονσα τῶν ἄλλων μηδαμνοτήτων, ὄχι προάγει τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ παραπονούμενοι, ἀλλὰ συντείνει εἰς τὴν ἀποκολοκύνθωσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἕως σήμερον τροφοδοτεῖται μὲ ξένα ἔργα, παρατηρεῖται συχνὰ μία δυσαρμονία μεταξύ κοινοῦ καὶ παιζομένου ἔργου. Ξενικὰ ἦθη, ξενικαὶ ἀντιλήψεις, ξενικὸν περιβάλλον, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ἀρέσουν ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἡ μετάφρασις ἐλευθέρως, ὅσον καὶ ἂν προσπαθοῦν οἱ ἠθοποιοὶ νὰ ἀρμονισθοῦν πρὸς τὰ αἰσθήματα ἅτινα ἐξωτερικεύουν. Δὲν εἶνε δυνατόν τὸ κοινόν, τοῦ ὁποίου τὴν πλειονότητα δὲν ἀποτελοῦν οἱ διανοούμενοι, νὰ δεχθῆ ἱκανοποιητικῶς ξένας ἰδέας, προσαρμολοζομένας εἰς ἄλλας κοινωνίας. Μὲ τὴν ἐξέλιξιν δὲ τοῦ νεωτέρου θεάτρου, καὶ ἰδίως τῶν βορείων κρατῶν, ἢ μετὰ γγισις τῶν ἰδεῶν, ἢ ἄλλως ἐπικίνδυνος, προσκροῦει εἰς σημαντικὴν ἀντίθεσιν ἀντιλήψεων. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ κοινόν, εἴτε διότι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ἐγνοήσῃ μερικὰς σκηνάς, εἴτε διότι ἔχει διαφορετικὴν γνώμην, προβαίνει αὐτομάτως, οὕτως εἰπεῖν, εἰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται παρατονία ἀμαθῶν ἢ καὶ ἀπαρέσκευαι ἄκαιροι ἢ καὶ ἀπρεπεῖς. Εἰς τὰ δύο Γερμανικὰ ἔργα, μὲ τὰ ὁποῖα ἤρξασι τὰς παραστάσεις τῆς ἡ κ. Κυβέλη, ἀναφερόμενα τὸ μὲν εἰς ἐλευθέρως ἀντιλήψεις τῆς Παρισινής κοινωνίας περὶ γάμου, τὸ δὲ εἰς χαρακτηρισμὸν τοῦ κλήρου τῆς Πρωσικῆς Πολωνίας, ὑπῆρξαν σκηναὶ ὀρισμένως αἱ κρισιμώτεραι καὶ συγκινητικώτεραι, περὶ τὸ τέλος τῶν ἔργων, καθ' ὅς τὸ κοινόν ἐξέσπασεν εἰς . . . καγχαμούς. Μερικοὶ ἀποδίδουν τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς εἰς ἀναισθησίαν τὸ ὀρθότερον εἶνε νὰ τὰς ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ξενικὴν βᾶσιν τοῦ ἔργου, μολονότι τὸ ἑλλ. κοινόν

πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἰς τὸ θέατρον δὲν θὰ κατοπτρισθῆ ἡ κοινωνία, ἐν ἧ αὐτὸ ζῆ· θὰ ἰδῆ μόνον τί συμβαίνει ἄλλου. Καὶ πρέπει νὰ προσέξῃ μόνον πῶς νὰ μὴ παρασυρθῆ ἀπὸ ξένα νοσηρὰ διδάγματα.

Μία καινοτομία, ἡ ὁποία κνοφορεῖται θὰ προσδώσῃ εἰς τὴν λειτουργίαν νέον θέληματρον. Ἐξητήθη ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἡ ἄδεια νὰ μετέχουν τῶν ἐκκλησιαστικῶν χορῶν καὶ κυρία. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἡ γυναικεία φωνή, ἡ ἀπαλή, ἢ συγκινητικὴ, δὲν προδίδει περισσύτερον τῆς ἀνδρικής τὴν ἀγγελικὴν προέλευσιν; Οὐδὲν προσκροῦει εἰς τὴν αἴτησιν αὐτήν. Ἱστορικῶς, εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς αἰῶνας αἱ γυναῖκες συμμετεῖχον τῆς λειτουργίας. Αἰσθητικῶς, θὰ συμπληρωθοῦν αἱ χοροδία. Οὐδεμία ἄλλως τε διάταξις ἀπαγορεύει τὴν γυναικείαν φωνήν, τὴν ἀρμολογία τὴν νὰ ὑμνῆ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας.

Ὁ Σεβ. Ἱεράρχης Ἀθηνῶν ἀπέδειξεν εὐτυχῶς ὅτι δὲν διάκειται δυσμενῶς πρὸς τὰς λογικὰς καινοτομίας, ὡσὰκις πρόκειται νὰ συντείνουν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς λατρείας. Ὡστε ἄς μὴ διστάσῃ. Δὲν ἔχει ἢ νὰ παρακολουθήσῃ μίαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῖσκῳ τοῦ Ἀρσακείου, διὰ νὰ πεισθῆ ὅτι κατανικτικώτερα δὲν ἠκούσθη ἀκολοθία, μὲ τὰς παρθενικὰς φωνάς, ὑμνωδοῦσας τὸν Κύριον.

Μίαν παρατήρησιν μόνον θὰ ὑποβάλωμεν. Ἡ προσληψις τῶν κυριῶν νὰ γίνεται μετὰ προσοχῆς, προκειμένου διὰ τὴν φωνήν των πάντοτε, καὶ νὰ ψάλλουν ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου. Θὰ εἶνε τοῦτο ποιητικώτερον καὶ ἀσφαλῆς ἀποφυγὴ παντὸς σχολίου—εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦλάχιστον.